

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu zebranego w sprawie i ujawnionego na rozprawie głównej materiału dowodowego, Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

K. B. (1) i E. T. poznali się podczas realizacji serialu „Barwy szczęścia”. E. T. znany był K. B. (1) pod imieniem S.. Mężczyźni wspólnie palili marihuanę i przy tej okazji E. T. zapytał kolegi, czy może mu załatwić marihuanę. K. B. (1) oświadczył, że może pomóc w zakupie środków odurzających od mężczyzny o pseudonimie (...).

Następnie K. B. (1) skontaktował kupującego ze sprzedającym, w ten sposób, że w dniu 20.05.2015 r. ok. godziny 8.00 umówił się z P. K. (1) pod blokiem, w którym mieszkał, mieszczącym się przy ul. (...), zaś z E. T. – w swoim mieszkaniu. E. T. przywiózł ze sobą gotówkę w kwocie 1.500 zł, którą wręczył K. B. (1) celem zakupu narkotyków. K. B. (1) włożył pieniądze do kieszeni spodni, wyszedł z mieszkania i zeszedł pod blok, gdzie doszło do transakcji. K. B. (1) przekazał P. K. (1) kwotę 1.500 zł, zaś P. K. (1), w zamian za to, przekazał zawiniętą w aluminiową folię - kulę z marihuaną. K. B. (1) otrzymaną marihuanę następnie przekazał E. T..

O godzinie 8.35 podczas kontroli drogowej samochodu marki C. o numerze rej. (...), którym poruszał się E. T. ujawniono marihuanę w ilości 42,70 g netto.

W wyniku przeszukania mieszkania należącego do P. K. (1) w W., przy ul. (...) ujawniono m.in. słoik z zawartością suszu roślinnego, 2 kulki zawinięte szarą taśmą klejącą, wagę elektroniczną koloru srebrnego, zawiniątko foliowe z zawartością suszu roślinnego, torebkę foliową z zawartością proszku koloru brązowego, pojemnik koloru białego z zawartością skamieniałego białego proszku, dwa zawiniątka z zawartością skamieniałego białego proszku. Znalezione substancje okazały się środkami odurzającymi w postaci marihuany w łącznej ilości 130,42 g netto i w postaci amfetaminy w ilości 0,85 g netto oraz substancją psychotropową w postaci (...) w ilości 28,36 g netto. Pozostałe substancje stanowiły substancje psychoaktywne tzw. dopalacze.

Poziom substancji czynnej ((...), tj. tetrahydrokannabinol) w zabezpieczonym w toku w.w. czynności zielu konopi innych niż włókniste u E. T. wynosił 6%, zaś w mieszkaniu P. K. (1) - kształtował się na poziomie od 3% do 6%.

Zabezpieczoną u E. T. ilość konopi można podzielić na 41-138 porcji, zaś u P. K. (1) – na 129-430 porcji. Kokainę można by podzielić na 3-8 porcji, zaś (...) na ok. 94 do 283 jednorazowych porcji.

P. K. (1) ma obecnie 30 lat. Jest kawalerem. Ma na utrzymaniu konkubinę i jedno dziecko. Drugie dziecko oskarżonego zmarło zaraz po urodzeniu w toku niniejszego postępowania. P. K. (1) ma wykształcenie średnie ogólnokształcące. Przed tymczasowym aresztowaniem prowadził własną działalność gospodarczą, z tytułu czego w stosunku miesięcznym uzyskiwał dochód kształtujący się na poziomie około 4.000 złotych.

P. K. (1) był 2 razy karany sądowo za czyny z art. 178 § 1 k.k. i art. 56 ust. 3 i 1 ustawy o/działaniu narkomanii.

K. B. (1) 31 lat. Jest kawalerem. Ma jedno dziecko w wieku 11 lat, które pozostaje na jego utrzymaniu. Przed zatrzymaniem pracował na planie serialu (...) na stanowisku oświetleniowca, z czego uzyskiwał dochód w wysokości 4.500 zł miesięcznie. Aktualnie nie pracuje. Nie był uprzednio karany.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego P. K. (1) (k: 108 od słów „podejrzany dalej oświadcza, ja chcę odpowiadać na pytania” do k: 109 do słów „proszek koloru białego lub brązowego”, k. 340-341), wyjaśnienia oskarżonego K. B. (1) (od k: 44 od słów „w dniu dzisiejszym” do k: 45 do słów „to wszystko co mam do zeznania w tej sprawie” oraz z k: 181 od słów „w tym miejscu z urzędu K. B. (1)” do k: 182 do słów: „to wszystko co mam do powiedzenia.”; k: 47 od słów „po przedłożeniu mi tablicy poglądowej z wizerunkami”

do k: 48 do słów: „przekazałem mojemu koledze S..”, k. 379); zeznania świadka R. I. z załącznika z k: 17 od słów „ uprzedzony o odpowiedzialności karnej” do k: 18 do słów „to wszystko” (aktualna numeracja k. 329 v), 342;), zeznania świadka E. T. (k. 380); protokołu przeszukania pojazdu marki C. nr rej. (...) (k: 5-7); protokołu oględzin rzeczy (k: 9-10); protokołu użycia testera narkotykowego (k:11, 73,74,75,76); protokół oględzin telefonu komorowego K. B. (1) (k: 39); protokół przeszukania miejsca zamieszkania P. K. (1) (k: 61-63); protokół oględzin rzeczy (k: 70-72); -karta karna (k:81-83); opinia z zakresu badań fizykochemicznych (k: 127-130); opinia uzupełniająca z zakresu badań fizykochemicznych (k:174); kserokopia skróconego odpisu aktu zgonu córki oskarżonego P. K. (1).

Oskarżony P. K. (1) zarówno w toku w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Podał, że marihuanę znalazł na łące w towarzystwie (...). Zerwał ją, wysuszył a potem część należącą do B. zwrócił temu ostatniemu. W dniu 20 maja 2015 r. podjechał w tym celu pod blok B. skuterem kolegi.

W toku postępowania sądowego oskarżony podtrzymał swoje wyjaśnienia, dodając, iż znaleziona u niego w mieszkaniu marihuana także pochodziła z tego samego zbioru, z którego łącznie uzyskał 200 g suszu. Pozostałe substancje znalezione u niego zakupił za pośrednictwem Internetu z zamiarem ich spróbowania, czego jednak ostatecznie nie uczynił. Miały to być dopalacze, a okazało się, że to kokaina i (...). Podał, iż przekazał marihuanę B., ponieważ wspólnie ją zbierali. Nie otrzymał za to żadnych pieniędzy. Znaleziona przy nim gotówka stanowi własność jego i konkubiny.

Oskarżony E. B. w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w dniu 20 maja 2015 r. skontaktował dwóch kolegów: S. i drugiego, posiadającego ksywę Milimetr. W telefonie ma go zapisanego jako M.. Pośredniczył przy zakupie w W. przy ul. (...), pod blokiem, gdzie mieszka.

Następnie, ponownie przesłuchiwany podczas czynności okazania wizerunków, rozpoznał P. K. (2) jako osobę, od której otrzymał marihuanę, a którą następnie przekazał koledze S..

Podczas kolejnej czynności przesłuchania, po odcytaniu mu wyjaśnień E. T., odmówił ustosunkowania się do nich. Przyznał się do popełnienia zmienionego zarzutu i podtrzymał wcześniejsze wyjaśnienia.

W toku postępowania sądowego oskarżony przyznał się ponownie do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił dalszych wyjaśnień.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zdaniem Sądu materiał dowodowy, świadczący o sprawstwie oskarżonych był dla Sądu kompletny i wystarczający do wydania merytorycznego rozstrzygnięcia.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, iż oskarżeni dopuścili się zarzucanych mu czynów.

U podstaw przyjęcia powyższego wniosku leży przede wszystkim analiza wyjaśnień oskarżonego B. oraz świadka (...), oraz okoliczności sprawy, a także funkcjonariusza policji interweniującego w dniu 20 maja 2015 roku, co, w powiązaniu z opinią biegłego z zakresu badań fizykochemicznych, oraz analizą pozostałych dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie, w tym częściowo wyjaśnień oskarżonego K., pozwoliły ustalić stan faktyczny.

Bezspornym w sprawie było, że w dniu 20 maja 2015 r. pod blokiem przy ul. (...) doszło do przekazania przez P. K. (3), K. B. (1) marihuany w ilości ok. 42 g netto. Nie budziło również wątpliwości Sądu, iż przedmiotowy środek odurzający został niezwłocznie przekazany E. T., przy którym następnie (pół godziny po transakcji) został znaleziony przez funkcjonariusza policji. Bezsporną była również ilość i jakość znalezionych u oskarżonego K. i E. T. substancji psychotropowych i odurzających.

Linia obrony P. K. (1) opiera się natomiast na twierdzeniu, iż nie otrzymał za dostarczoną K. B. (1) substancję żadnego wynagrodzenia.

W ocenie Sądu **wyjaśnienia oskarżonego P. K. (1)** zasługiwały na uwzględnienie w części, w zakresie którym przyznał się do posiadania narkotyków w ujawnionej wysokości, a także, iż nie zażywa „twardych” narkotyków. Okoliczności te znajdują przy tym pełne potwierdzenie w dokumentach w postaci protokołów oględzin i protokołów zatrzymania.

W pozostałym zakresie, Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za niewiarygodne, w szczególności w części sprzecznej z depozycjami oskarżonego K. B. (1) oraz E. T., którym Sąd przyznał walor wiarygodności z przyczyn podanych poniżej.

Przede wszystkim wskazać należy, iż przeciwko prawdziwości twierdzeń P. K. (1), iż całość znalezionej u niego, a także przekazanej K. B. (1) marihuany, pochodziła z kwiatów jednej rośliny, na którą się miał natknąć się, spacerując ze współoskarżonym, świadczy okoliczność, iż jedynie nieznaczna ilość znalezionej u P. K. (1) substancji - w ilości ok. 6 g - zawierała taką samą ilość substancji aktywnej (...), jaką wykryto w suszu znalezionym u E. T.. Zatem oczywistym jest, iż nie pochodziła z jednej rośliny, skoro do wytworzenia suszu miał użyć wyłącznie tych samych części rośliny, co wynika z jego wyjaśnień złożonych na rozprawie (kwiaty). Okoliczność powyższa zadaje zatem kłam podawanym przez oskarżonego okolicznościom wejścia w posiadanie niedozwolonej substancji oraz współudziale oskarżonego B. w tym zakresie.

Jako zupełnie niewiarygodne należy również uznać jego twierdzenia, iż pozostałe środki psychoaktywne, odurzające i psychotropowe, oskarżony nabył na swój użytek, z zamiarem ich wypróbowania. Do spróbowania bowiem wystarcza jedna porcja, zaś ilość posiadanych przez niego narkotyków i dopalaczy wystarczyłaby do odurzenia nawet kilkuset osób, zaś w przypadku kokainy – co najmniej 4. Okoliczność powyższa, w kontekście faktu znalezienia w mieszkaniu oskarżonego K. także wagi oraz mając na względzie, iż oskarżony nie jest osobą używającą „twardych” narkotyków, przemawia, wnioskując rozsądnie, że oskarżony sprzedawał nielegalne środki. Podążając logicznie za przedmiotowym wnioskiem, uznać należy, iż w dniu 20 maja 2015 r. pojawił się pod blokiem współoskarżonego K. B. (1) z zamiarem sprzedania marihuany.

Ostatecznie również Sąd nie uwzględnił wyjaśnień oskarżonego w zakresie oceny, że ilość posiadanych przez niego środków odurzających i uprawnianych przez niego konopi nie była znaczna. Linia obrony oskarżonego w tym zakresie nie znajduje racjonalnego uzasadnienia w świetle wiedzy i zasad doświadczenia życiowego, o czym będzie mowa poniżej. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie przeczą również zasadniczo konkluzje biegłego z zakresu badań fizykochemicznych.

Jako wiarygodne Sąd uznał **wyjaśnienia oskarżonego K. B. (1)** (k. 44, 47-48), iż skontaktował dwóch kolegów i pośredniczył w przekazaniu narkotyku. Jako wiarygodne Sąd ocenił jego wyjaśnienia zawarte w protokole okazania wizerunku, w których rozpoznał współoskarżonego jako osobę znaną mu pod pseudonimem (...), od której otrzymał narkotyki. Twierdzenia oskarżonego znajdują bowiem potwierdzenie w depozycjach E. T., którym również Sąd dał wiarę, a także częściowo odpowiadają wyjaśnieniom P. K. (1), który przyznał, iż w dniu 20 maja 2015 r. podjechał na skuterze pod blok współoskarżonego i wręczył mu kulkę suszu z zawartością marihuany. Jako wiarygodne Sąd ocenił wyjaśnienia K. B., iż z P. K. (1) kontaktował się telefonicznie, bowiem potwierdza to protokół oględzin telefonu komórkowego należącego do niego.

Jako w pełni wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka E. T., ponieważ są spójne z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym. Złożone przez niego zeznania pozwoliły na odtworzenie przebiegu transakcji w dniu 20 maja 2015 r. i określenie ról poszczególnych uczestników. Jednocześnie pozwoliły na ustalenie, iż przeprowadzona transakcja miała charakter odpłatny. Świadek podał bowiem, iż K. B. (1) zaoferował mu pomoc w zakupie marihuany od mężczyzny o pseudonimie (...). W dniu zdarzenia świadek udał się do mieszkania oskarżonego B.. Wręczył mu kwotę 1.500 zł, którą to sumę B. włożył do kieszeni i szedł pod blok, pod który podjechał mężczyzna na skuterze. Logika zdarzeń wskazuje zatem, iż otrzymane przez B. pieniądze wręczył K., w zamian za otrzymaną marihuanę, a przyjęcie odmiennego wniosku jest nierozsądne. W przeciwnym przypadku, gdyby dostarczenie ziela konopi K. B. (1) przez P. K. (1) miało się odbyć nieodpłatnie, zbędna byłaby jednoczesna obecność w pobliżu miejsca zdarzenia E. T.. Sprzedaż zaś marihuany (...) przez B. za przekazaną mu kwotę mogłoby się odbyć w innym czasie. Za przyjęciem

wniosku ponadto, iż pieniądze trafiły do K. jest zatrzymanie przy nim 6 dni po zdarzeniu kwoty nieznacznie mniejszej niż cena transakcyjna. Jednocześnie, oskarżony K. nie podał innego źródła jej pochodzenia, oświadczając jedynie, iż zatrzymane u niego pieniądze stanowią własność jego i jego konkubiny.

Jako w pełni wiarygodne Sąd uznał **zeznania świadka R. I. (k. 329-330, 340) funkcjonariusza Policji**, dokonującego kontroli pojazdu marki C., którym poruszał się E. T., w którym ujawniono marihuanę w ilości ok. 43 g. W swoich zeznaniach świadek opisał okoliczności ujawnienia środków odurzających oraz podał ujawnioną przez zatrzymanego godzinę nabycia narkotyku. Dokonując oceny zeznań wspomnianego świadka wskazać należy, iż jest on osobą zupełnie obcą dla pozostałych uczestników postępowania. Jego wiedza o zdarzeniu pochodziła wyłącznie z przeprowadzonych czynności służbowych. Twierdzenia świadka znajdują odzwierciedlenie w treści innych dowodów, w tym w postaci protokołów przeszukania i protokołu oględzin, jak również treści protokołów użycia testera narkotykowego i korelują z treścią opinii z zakresu badań fizykochemicznych.

Sąd uwzględnił również opinie biegłego (w tym też uzupełniającą) z zakresu badań fizykochemicznych, uznając je za prawidłowe, wykonane przez osobę dysponującą odpowiednią bazą badawczą i wiedzą specjalistyczną. Z opinii tej wynika jednoznacznie, że zabezpieczony u E. T. oskarżonego w samochodzie susz roślinny o wadze 41,45 gramów netto, to ziele konopi innych niż włókniste, która jest zaliczone do środków odurzających grupy I-N i IV – N, według załącznika nr 1 do w/w ustawy. Jednocześnie biegły ustalił, że susze roślinne zabezpieczone podczas przeszukania mieszkania P. K. (1) tj. w torebce strunowej o masie 6,02 grama, w woreczku foliowym o masie 25,10 grama, w torebkach foliowych o wadze 48,62 g i 48,97 g, także stanowią ziele konopi innych niż włókniste. Natomiast biała, zbrylona substancja znajdująca się w dwóch torebkach z zapięciem strunowym o wadze 0,83 g i 1,18, stanowiły odpowiednio: kokainę i kofeinę z lidokainą. Podobną do ostatniej z w/w próbek miała zawartość dwóch woreczków foliowych o masie – 24,85 g i 67,29 g. W dacie popełnienia czynu substancja ta (alfa - (...)) stanowiła nie znajdowała się w wykazach środków odurzających i substancji psychotropowych stanowiących załączniki do Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Jest to substancja należąca do grupy psychoaktywnych katynonów, tzw. dopalaczy. Pozostała beżowa substancja znajdująca się w torebce foliowej z zapięciem strunowym o masie 28,36 g stanowiła (...) (3,4 metylenodioksymetamfetaminę).

Jednocześnie z opinii biegłego wynika, że w całej zabezpieczonym ziele konopi, zawartość substancji czynnej ((...)) wynosiła powyżej 0,2 % wymaganego do nabycia właściwości środka odurzającego. Z opinii głównej i uzupełniającej wynika również, że zawartość substancji czynnej w zabezpieczonym ziele u E. T. wynosiła 6%, zaś u P. K. (1) stężenie wahało się w poszczególnych próbkach od 3 do 6%, przy czym to najwyższe stężenie ujawniono w próbce o najmniejszej zawartości suszu o wadze 6,02 g.

Sąd dał także wiarę pozostałym dokumentom ujawnionym w niniejszej sprawie, nie znajdując podstaw do ich podważenia. Dokumenty te nie były kwestionowane w toku postępowania. Istotne znacznie miały przy dokumenty w postaci protokołów zatrzymania, przeszukania, oględzin miejsca i rzeczy, jak również protokoły użycia testerów narkotykowych, które to dokumenty potwierdzają tezy oskarżenia. Z kolei z aktualnej karty karnej oskarżonego wynika, że oskarżony P. K. (1) był uprzednio karany za udział w obrocie środkami odurzającymi, zaś K. B. (1) nie był dotychczas karany sądownie.

Ujawniony w sprawie i wnikliwie oceniony materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie, że oskarżony P. K. (1) w dniu 26 maja 2015 r. w W. przy ul. (...) mieszkanie nr (...), działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał znaczną ilość środków odurzających w postaci marihuany w ilości łącznej 130,42 g netto i w postaci kokainy w ilości 0,85 g netto oraz znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci (...) w ilości 28,36 g netto, tj. dopuścił się występkę z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2012, Nr 124 t.j z późn. zm.)

Wspomnieć przy tym należy, iż przy wyliczeniu ilości możliwych do uzyskania działek rynkowych Sąd jako kryterium przyjął jedną działkę o masie 0,5 grama (co stanowi zresztą uśrednioną masą działek przyjętą przez biegłego z zakresu badań fizykochemicznych). Doświadczenie życiowe, płynące z rozpoznawania wielu innych spraw tego rodzaju (tj. o

czyny z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii) daje bowiem podstawy do przyjęcia, że w przypadku tzw. narkotyków miękkich w postaci marihuany, masa jednej działki tego środka w obrocie rynkowym, najczęściej kształtuje się właśnie na poziomie 0,5 grama. Z tych przyczyn Sąd w niniejszej sprawie uznał, iż jest to kryterium najbardziej miarodajne do wyliczenia łącznej ilości możliwych do pozyskania działek zdolnych do jednorazowego odurzenia. Z uwagi na stężenie w zabezpieczonym materiale roślinnym substancji aktywnej (...), brak podstaw do przyjęcia maksymalnego lub minimalnego progu wyliczonego przez biegłego na poziomie 0,3 g lub 1g.

Podkreślenia przy tym wymaga, że zdaniem Sądu dla przypisania oskarżonemu odpowiedzialności z art. 62 ust. 2 u.p.n. nie jest konieczne dokładne ustalenie, ile substancji aktywnej (zabronionej) znajduje się w konopi. Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela w pełni bowiem stanowisko przedstawicieli judykatury, zgodnie z którym w tym przypadku jest to okoliczność prawnie obojętna dla oceny prawno – karnej zachowania oskarżonego (zob. m.in. treść postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 2014 roku, sygn. akt III KK 208/14).

Odpowiedzialności karnej z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2012, Nr 124 t.j. z późn. zm.) podlega ten, kto, wbrew przepisom ustawy, posiada środki odurzające lub substancje psychotropowe w znacznej ilości.

Na gruncie art. 62 powołanej ustawy, działanie przestępcze, polega na niezgodnym z ustawą posiadaniu środków odurzających lub substancji psychotropowych, tj. środków i substancji wymienionych w załączniku nr 1 do niniejszej ustawy, przy czym czynność sprawcza określona w art. 62 jest realizowana „wbrew przepisom ustawy”, jeżeli pozostaje w sprzeczności z dopuszczalnymi ustawą zachowaniami, związanymi z dozwolonym posiadaniem środków odurzających lub substancji psychotropowych. Przedmiotem czynności wykonawczej są między innymi środki odurzające a więc substancje wymienione w załączniku nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Art. 62 ust. 2 w.w ustawy przewiduje natomiast typ kwalifikowany, w przypadku, gdy ilość posiadanych środków odurzających jest znaczna.

W niniejszej sprawie fakt posiadania przez oskarżonego marihuany oraz pozostałych środków psychoaktywnych i psychotropowych został stwierdzony ponad wszelką wątpliwość i nie był w całym postępowaniu kwestionowany. Wynika to nie tylko z zeznań funkcjonariuszy Policji i opinii biegłego z zakresu badań fizykochemicznych, ale także z wiarygodnych w tym zakresie wyjaśnień samego oskarżonego.

Wskazać również należy, iż ilość ziela konopi innych niż włókniste zabezpieczonych u oskarżonego P. K. (1) w łącznej ilości 130,42 gramów), oraz kokainy w ilości 0,85 g i (...) w ilości 28,36 g umożliwiło zakwalifikowanie czynu oskarżonego jako występku z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Zdaniem Sądu nie ma bowiem żadnych racjonalnych argumentów, które pozwoliłyby przypisać oskarżonemu korzystniejszą kwalifikację prawną, poprzez uznanie, że ilość ziela konopi oraz pozostałych środków odurzających i psychotropowych nie była znaczna. Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela przy tym postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2009 r. sygn. akt I KZP 10/09 (OSNKW 2009/10/84), zgodnie z którym jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, to jest to znaczna ilość w rozumieniu tej ustawy.

Odnosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, skoro łączna ilość znalezionej u oskarżonego K. ziela konopi mogła dostarczyć 260 porcji marihuany, o wadze 0,5 grama jedna, od 3 do 8 porcji kokainy i od 94 do 283 porcji (...), to niewątpliwie jest to znaczna ilość narkotyku. Jednocześnie wskazać należy, iż nie umknęło uwadze Sądu, iż wyliczone wartości dotyczą ilości narkotyku wyrażonego w gramach. Oczywiście jest, iż czyn z art. 62 ust 2 u. o p.n. może również dotyczyć kilku, kilkudziesięciu a nawet kilkuset kilogramów. Nie mniej jednak Sąd nie podziela stanowiska wyrażonego przez obrońcę (znajdującego poparcie w orzecznictwie niektórych sądów), iż znaleziona u oskarżonego ilość środka odurzającego nie spełnia kryterium zaostrożonej kwalifikacji. Dokonując bowiem racjonalnie wykładni przepisów ustawy zauważyć należy, iż ustawodawca rozróżniając typ podstawowy od kwalifikowanego posłużył się pojęciem „znaczny”, którego synonimem jest wg słownika języka polskiego PWN zwrot „dość duży”. Ustawodawca

nie posłużył się pojęciem znanym z innych ustaw np. „w wielkich rozmiarach”. Tym samym uznać należy, iż miał na myśli każdą ilość narkotyku przekraczającą „przeciętną” – i to zarówno pozwalającą na jednorazowe odurzenie kilkudziesięciu, jak też i kilku tysięcy osób. Z oczywistych względów prawnokarna reakcja wymiaru sprawiedliwości zależna będzie od stopnia społecznej szkodliwości indywidualnego czynu i, w ramach sędziowskiego wymiaru kary, oscylować będzie pomiędzy 1 a 10 latami pozbawienia wolności.

W obliczu powyższego, Sąd doszedł zatem do przekonania, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii stanowiącego występki umyślny, zaś wyjaśnienia oskarżonego, a nadto sposób jego zachowania wskazuje bez żadnych wątpliwości, że działał z zamiarem bezpośrednim. Nie zaszła także żadna z okoliczności wyłączających winę, czy bezprawność czynów. Zdaniem Sądu, w kontekście przypisanego mu czynu kwalifikowanego, stopień społecznej szkodliwości nie osiągnął, z uwagi na ilość środka odurzającego, poziomu znacznego, przy czym nie można uznać go za niski w kontekście różnorodności posiadanych środków odurzających i psychotropowych. Kształtuje się zatem na średnim poziomie. Czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii zagrożony jest karą pozbawienia wolności od roku do lat 10.

Uznając winę oskarżonego w zakresie popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt 2 a/o, Sąd wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności, a zatem Sąd w zakresie kary jednostkowej ustalił okres pozbawienia wolności oskarżonego w dolnej granicy przewidzianej przez ustawę.

Przechodząc do dalszych rozważań, wnikliwa ocena materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie daje również pełne podstawy do przyjęcia, iż oskarżony P. K. (1) w dniu 20 maja 2015 r. w W. w okolicach ul. (...), działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił E. T. za pośrednictwem K. B. (1) środka odurzającego w znacznej ilości w postaci marihuany w ilości 42,70 g netto za łączną kwotę 1.500 zł, tj. dopuścił się występkę z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2012, Nr 124 t.j. z późn. zm.).

Jednocześnie wskazać należy, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, iż w dniu 20 maja 2015 r. w W. w okolicach ul. (...), działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez P. K. (1), poprzez nawiązanie kontaktu telefonicznego z P. K. (1) i pośredniczenie w przekazaniu E. T. środka odurzającego uzyskanego od P. K. (1), pomógł P. K. (1) udzielenie E. T. za pośrednictwem K. B. (1) środka odurzającego w znacznej ilości marihuany w ilości 42,70 g netto za łączną kwotę 1500 zł tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2012, Nr 124 t.j. z późn. zm.)

Występkę z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii dopuszcza się ten kto m.in. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udziela innej osobie środka odurzającego lub substancji psychotropowej, ułatwia użycie albo nakłania do użycia takiego środka lub substancji. Udzielanie oznacza danie (dostarczenie) środka odurzającego lub substancji psychotropowej konsumentowi tego środka lub substancji w celu użycia. Podmiotem przestępstwa z art. 59 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jest każdy, kto będzie działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej. Przedmiotem ochrony jest zdrowie i życie ludzkie. Przestępstwo z art. 59 ustawy popełnić można jedynie z zamiarem bezpośrednim o szczególnym zabarwieniu (dolus coloratus). Motywacją sprawcy jest osiągnięcie korzyści majątkowej lub osobistej. Korzyść majątkowa definiowana jest przez kodeks karny jako korzyść m. in. dla siebie (art. 115 § 4 kk). Zasadne wydaje się przytoczenie w tym miejscu wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 14.02.2006 roku (II AKa 290/05 OSAB 2006/1/35). Z wyroku wynika, że każde odpłatne udzielanie bez wymaganego zezwolenia określonego przepisami ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) środka odurzającego lub substancji psychotropowej innej osobie wyczerpuje pojęcie działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej statuując ocenę zachowania sprawcy (sprawców) w ramach czynów spenalizowanych treścią art. 59 wyżej powołanej ustawy.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy zważyć należy, że omówione wyżej okoliczność, w przekonaniu Sądu w sposób jednoznaczny wskazywały, iż oskarżony P. K. (1), za pośrednictwem K. B. (1), udzielił E. T. znacznej ilości środka odurzającego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie 1.500 zł. Bez

znaczenia jest przy tym, czy P. K. (1) znał tożsamość kupującego. W transakcjach tego rodzaju bowiem zapewnienie anonimowości osoby handlującej środkami i nabywcy zwiększa prawdopodobieństwo uniknięcia odpowiedzialności karnej. Okoliczności przeprowadzenia transakcji wskazują jednoznacznie, że wszyscy mężczyźni mieli świadomość wszystkich znamion czynu przestępnego. E. T. znał pseudonim sprzedawcy - P. K. (1) (...), wiedział, iż wręczane K. B. (1) pieniądze zostaną przekazane dostawcy w zamian za określoną ilość środka odurzającego. P. K. (1), po wcześniejszym umówieniu się z K. B. (1), stawiał się w określonym miejscu i czasie z umówioną ilością środka odurzającego. Względy doświadczenia życiowego wskazują, iż K. B. (1) otrzymaną kwotę od E. T., wręczył P. K. (1). W przekonaniu Sądu, rola K. B. (1) sprowadzała się do pomocy P. K. (1) w sprzedaży narkotyku końcowemu nabywcy, jakim była E. T.. K. B. (1) nie żądał za pomoc w nawiązaniu kontaktu z dealerem od E. T. żadnego wynagrodzenia, brak jest również jakichkolwiek dowodów, iż żądał wynagrodzenia od P. K. (1). Cena zapłacona przez E. T. odpowiadała „wartości rynkowej” odebranego przez niego środka. Zarówno przekazanie pieniędzy otrzymanych od E. T. P. K. (1), jak i środków odurzających otrzymanych od niego w zamian E. T., nastąpiło niezwłocznie, a zatem za strony tej transakcji, uznać należy - P. K. (1) jako sprzedającego oraz E. T. – jako kupującego. W przeciwnym przypadku, przekazanie narkotyku przez K. B. (1), E. T. nastąpiłoby bez wątpienia w innym czasie niż ich bezpośrednio po odebraniu go od P. K. (1), zaś zapłata za „towar” pochodziłaby z innych źródeł (np. własnych K. B. (1)) niż od E. T.. Sąd uznał zatem, iż, w świetle ujawnionego materiału dowodowego, ustalenie i przyjęcie, że oskarżony K. B. (1) miałby uczestniczyć w obrocie znacznej ilości środków odurzających w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, obarczone byłoby niedopuszczalną dowolnością, nie poparte dostatecznym i jednoznacznym materiałem dowodowym pozwalającym na przypisanie mu z nich sprawstwa czynu z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Przyjęcie zaś, iż P. K. (1) nie działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej – za sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania i oderwane od realiów niniejszej sprawy.

Sąd podziela także stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 14.10.2009r., II AKa 170/09, LEX nr 550494, iż znamię działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej może zostać sprawcy przypisane niezależnie od tego czy korzyść majątkową osiągnął sam oskarżony, czy inna osoba, i to także wówczas, gdy oskarżony pośrednicząc pomiędzy nabywcą a sprzedawcą środków odurzających lub substancji psychotropowych osobiście żadnej korzyści nie osiągnął. Pogląd ten znajdzie zastosowanie przy prawnokarnej ocenie działania K. B. (1).

Zgodnie z treścią art. 18 § 3 k.k. odpowiada za pomocnictwo, kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie, w szczególności dostarczając narzędzie, środek przewozu, udzielając rady lub informacji; odpowiada za pomocnictwo także ten, kto wbrew prawnemu, szczególnemu obowiązkowi niedopuszczenia do popełnienia czynu zabronionego swoim zaniechaniem ułatwia innej osobie jego popełnienie.

W przekonaniu Sądu, K. B. (1) poprzez nawiązanie telefonicznego kontaktu z P. K. (1) oraz przekazanie mu pochodzącej od E. T. informacji o zamiarze nabycia marihuany w określonej ilości a następnie poprzez udział w przeprowadzeniu transakcji w sposób opisany powyżej, swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Ilość środka odurzającego będącego przedmiotem transakcji w wysokości 42,7 g netto wypełnia kryteria „znaczności”, bowiem, zgodnie z uzupełniającą opinią biegłego, wystarczyłaby do podziału na co najmniej 41 – maksymalnie 138 porcji, a przyjmując „standardową” wielkość porcji 0,5 g, uwzględniając przy tym zawartość (...) na normalnym poziomie; wystarczyłaby do jednorazowego odurzenia 85 osób. Tym samym aktualne pozostają rozważania zawarte przy dokonywaniu subsumpcji w odniesieniu do zarzucanego P. K. (1) posiadania znacznej ilości narkotyku. Kryterium ilości narkotyku jest irrelevantne z punktu widzenia przypisania odpowiedzialności karnej oskarżonym z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii lub z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 59 ust. 1 cyt. ustawy. Nie mniej jednak ma wpływ na ocenę stopnia społecznej szkodliwości zarzucanych obu oskarżonym czynów, który należy uznać jako znaczny.

Wprowadzenie do obrotu i udzielenie środków odurzających w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zawsze jest działaniem umyślnym, czyli celowym i popełnionym ze swojego rodzaju premedytacją (wyrok Sądu Apelacyjnego w w K. z dnia 27.04.2006 r. (II AKa 90/06 KZS 2006/11/94). A zatem obaj oskarżeni działali w zamiarze bezpośrednim.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się zasadami określonymi w rozdziale VI kodeksu karnego, w szczególności w przepisach art. 53 k.k.

Sąd wnikliwie zanalizował zarówno elementy przedmiotowe, jak i podmiotowe czynu z troską, aby wymiar kary spełnił poczucie społecznej sprawiedliwości kary, był adekwatny do stopnia winy i osiągnął cele zapobiegawcze i wychowawcze.

Z okoliczności wpływających obciążająco na wymiar kary Sąd uwzględnił stopień winy, który w ocenie Sądu był w obu przypadkach znaczny. Podkreślić należy, że powszechnie wiadomo, że zakazana jest sprzedaż narkotyków a oskarżeni są pozbawieni takich cech, które tę świadomość mogłyby ograniczyć czy wyłączyć. Oskarżeni nie dali jednakże posłuchu normom prawa, pomimo, iż mieli możliwość postąpienia zgodnie z prawem. Niewątpliwie należy przy tym stwierdzić, iż oskarżeni w chwili czynu byli osobami dojrzałymi, poczytalnymi, zdolnymi do rozpoznania bezprawności swego zachowania. Oceniając stopień zawinienia oskarżonych, Sąd wziął także pod uwagę (jako okoliczność obciążającą) fakt, iż oskarżeni działali z zamiarem przemyślanym; niewątpliwie zaplanowali uprzednio swoje działanie, o czym świadczy choćby fakt wielokrotnego kontaktowania się ze sobą przed finalizacją transakcji oraz synchronizacja wszystkich przestępnych działań.

Z okoliczności łagodzących wobec obojga oskarżonych Sąd uwzględnił ustabilizowany tryb życia, a w stosunku do K. B. (1) – jego dotychczasową niekaralność oraz przyznanie się do winy. Z kolei wobec P. K. (1) historia jego karalności, w tym za przestępstwa podobne – wpływała na wymiar kary obostrzająco.

W świetle powyższych okoliczności, Sąd stanął na stanowisku, że kara wobec P. K. (1) w wymiarze 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywna w wysokości 80 stawek dziennych, przy ustaleniu jednej stawki na kwotę 40 zł; zaś wobec K. B. (1) – w wymiarze 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych, przy ustaleniu jednej stawki na kwotę 30 zł, będą adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości. Orzeczone kary będą w stanie zrealizować cele polityki karnej, a ponadto potrzeby związane z kształtowaniem świadomości prawnej społeczeństwa.

W punkcie III. wyroku Sąd na podstawie art. 85 k.k. w związku z art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego P. K. (1) w punktach od I do II części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności i jako łączną orzekł karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Orzekając karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności (na zasadzie asperacji, zbliżonej do absorpcji), Sąd uwzględnił, z jednej strony łączność czasową między inkryminowanymi zrachowaniami oskarżonego P. K. (1) oraz, że skierowane one zostały przeciwko tym samym dobrom chronionym prawem.

Sąd doszedł do wniosku, że całość orzeczenia o karach, ukształtowanego jak powyżej, uświadomi oskarżonym, że czyny ich spotkały się z wyraźnym potępieniem ze strony wymiaru sprawiedliwości, a popełnianie przestępstw pociąga za sobą nieuchronną karę. Jednocześnie Sąd stanął na stanowisku, że orzeczenie w powyższym zakresie wniesie wkład w kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa, przekazując wyraźny sygnał o naganności popełniania przestępstw, w tym – przestępstw związanych z obrotem narkotykami. Jednocześnie Sąd uznał, iż brak było podstaw do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec oskarżonego K. B. (1).

Sąd nie znalazł również podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonego P. K. (1) kary łącznej pozbawienia wolności. Oskarżony był uprzednio karany sądownie, w tym za przestępstwo podobne. Z uwagi na wagę czynów, charakter naruszonego dobra Sąd uznał, iż tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności spełni swe cele w zakresie prewencji indywidualnej jak i generalnej. Przestępstwa z ustawy narkotykowej, nawet te o mniejszym

zakresie działalności przestępczej muszą spotykać się ze szczególnym potępieniem, bo skutki tego rodzaju zachowań często są nieodwracalne.

Warto w tym miejscu również zaznaczyć, że zdaniem Sądu w przedmiotowej sprawie w stosunku do oskarżonego K. B. (1) zaistniały formalne i materialne przesłanki warunkujące możliwość warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, określone w dyspozycji art. 69 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu. Sąd zastosował w tym przypadku ustawę starą, bowiem była względniejsza dla sprawcy. Oceniając postawę oskarżonego, jego warunki osobiste i rodzinne oraz dotychczasowy sposób życia, Sąd doszedł do przekonania, że istnieją podstawy do przyjęcia wobec oskarżonego pozytywnej prognozy co do jego przyszłego zachowywania się (pozytywnej prognozy kryminologicznej).

Nie sposób bowiem pominąć, że oskarżony przyznał się do zarzucanego mu czynu. Prowadzi ustabilizowane życie. Nie był dotychczas karany sądownie, co świadczy o tym, że niniejsza sprawa ma charakter incydentalny w jego życiu, a dotychczas przestrzegał on porządku prawnego.

Powyższe okoliczności zdecydowanie przemawiały na korzyść oskarżonego.

Na podstawie art. 45 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego P. K. (1) środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej uzyskanej wskutek popełnienia przestępstwa wobec oskarżonego P. K. (1) w kwocie 1.500 zł.

Realizując dyrektywy ustawowe na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu P. K. (1) okres tymczasowego aresztowania w tej sprawie.

Jednocześnie Sąd, na podstawie art. 70 ust. 4 w.w. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii za czyn opisany w pkt 2 części wstępnej wyroku orzekł wobec oskarżonego P. K. (1) nawiązkę w wysokości 4 000 złotych na rzecz Stowarzyszenia (...), (...) i (...) przy ul. (...) w W.. Te same względy decydowały o orzeczeniu nawiązki w wysokości 1.000 zł wobec oskarżonego B..

Orzekając nawiązkę Sąd miał na uwadze z jednej strony całokształt dyrektyw sądowego wymiaru kary (art. 53 k.k.), z drugiej zaś strony funkcję kompensacyjną. Zważywszy na powyższe Sąd uznał, że oskarżeni winni partycypować w zakresie odpowiadającym ich udziałowi w przestępczym procederze, w społecznych kosztach leczenia i zapobiegania zjawisku narkomanii.

Określone przez Sąd sumy nawiązki ustalone zostały w sposób na tyle wymierny, iż istotnie, a nie jedynie pozornie, pozwoli podmiotom instytucjonalnym zaangażowanym w realizację celów w postaci zapobiegania i zwalczania narkomanii działania takie rzeczywiście realizować. Przy wymiarze nawiązki Sąd uwzględnił również wysokość deklarowanych przez oskarżonych miesięcznych dochodów w przeszłości oraz ich aktualną sytuację życiową.

Realizując dyrektywy ustawowe, Sąd na podstawie art. 70 ust. 1 i 2 cyt. ustawy orzekł wobec oskarżonego P. K. (1) środek karny w postaci przepadku dowodów rzeczowych w postaci substancji odurzających i psychotropowych, jednocześnie zarządzając ich zniszczenie. Wskazać należy, iż aktualnie posiadanie znalezionych u oskarżonego substancji psychoaktywnych – dopalaczy jest również zabronione, a zatem możliwe było orzeczenie ich przepadku.

W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd uznał również za celowe i konieczne zwrócenie oskarżonym zabezpieczonych w toku postępowania telefonów komórkowych.

Na podstawie art. 627 § 1 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego P. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w części w wysokości 1.000 (jednego tysiąca złotych) złotych, a od oskarżonego K. B. (1) w części w wysokości 500 (pięciuset) złotych i nie wymierza im opłat. Częściowe obciążenie kosztami wynikało z aktualnej sytuacji oskarżonych. P. K. (1), po opuszczeniu aresztu śledczego dopiero wznawia działalność gospodarczą, zaś K. B. (1) aktualnie pozostaje bez pracy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.